

Feleletek.

A kakasnélküli fegyverek lakatainak tisztántartásáról. A mindinkább terjedő kakasnélküli fegyverkultusznak a mennyi híve, immár annyi ellensége is kezd lenni, mert sokakat elriaszt a fegyver használatától az a körülmény, hogy a fegyverek lakatszerkezetét úgyszólván minden vadászat után tisztítani és beolajozni kell, a mennyiben a gyújtó-szeg üregén át minden lövésnél több-kevesebb lőporgáz hatolva a lakatok szerkezetébe, azokat fekete salakréteggel, füstpiszokkal vonják be; mely lerakodványok már aránylag rövid idő múlva nemesak a hogy elrozsdásítják, hanem működésében meg is akadályozzák a szerkezetet. Innét van azután az, hogy sok hammerles fegyvernek egyszerre mind a két csőve elsül, vagy gyakran akkor sül el a fegyver, amikor a vadász éppen nem akarja, vagy ellenkezőleg ha akarja, éppen soggal nem sül el. Az ily kalamitásoknak természetesen a megült vastag piszokréteg az előidézője, illetőleg a fegyver elhanyagolása, ebből pedig az következik, hogy aki hammerles fegyverrel akar vadászni, gondoskodnia kell annak tisztántartásáról is, különben bosszúságának szerizáma nem lesz! Különösen nagy gondozást igényelnek azok az angol lakatrendszerű hammerlesek, melyeknél direkt a belső kakas jut közvetlen érintkezésbe a patron gyutacsával, mert az ilyenek legjobban ki vannak téve a moecosodásnak s a gázok romboló hatásának; csakhogy az ily hammerlesek többnyire oldalrendszerűek levén, könnyen tisztíthatók; ellenben a törzsökrendszerűek, melyeket szét-szedni még a puskaműves is csak nagy ügygyel-bajjal tud, hozzáférhetlenségük miatt hamar tönkre mennek. Ily rendszer a többek közt az *Anson-Deeley*-féle, melyet még csak nem régen is oly nagyra tartottak; ellenben ma már az angol túl van rajta, patentját feloldták s immár minden kisvárosi osztrák és német fegyvergyártó ezzel brillirozik; tulajdonképen pedig lomtárba való.

A lőporfojtásról. Nálunk ritkán kaphatni jól kalibrizott fojtásokat. Az oly fojtás, melyet a patronba csak nagy erővel tolnak le, *elvetendő*. Szorulni kell ugyan a patronban a fojtásnak, de nem annyira, hogy a patron falát kinyomja, mert ily fojtások alkalmazása mellett a töltés jól kalibrizott csőnél lehetetlen, a töltényt betolni nem lehet, vagy pedig fél úton úgy megszorul az, hogy azután sem ki, sem be nem megy s így felette borzasztó fáradtságot okoz. Nem kell azt elhinni, hogy a kalibernél jóval terjedelmesebb fojtás erősebb lövést adna! Sőt ellenkezőleg. A felette vastag fojtás gyengíti a gázok erejét, melyek egy része, ily fojtások mellett részben már a csőben haszontalanul elfecséreltetik, minek következtében az eleven erő sokat szenved s a fegyver korántsem lő a szokott átütő képességgel. „Arany középút“, ez legyen a fojtásnál is a jelszó. A tulzás mindenben megboszulja magát!

Az „angol-kulcs“-ról. Arról a fegyverzáró rendszeréről, melynek kulcsa a ravasztakaróra hajlik és a T alakú csókampókba akad bele kettős fogazatu zárója: azt mondják, hogy ez lenne a „legerősebb“, „legbiztosabb“ zárórendszer, ép azért használják többnyire golyós-fegyverekhez. Ez nagy tévedés. Ennek a zárókulcsnak a lelke egy vastag csavaron függ, mely a kulcsot a tulajdonképeni záró foggal erősíti, illetve tartja össze. Ha már most ez a csavar keményebb a megengedettnél, vagy pedig egyébként hibásan készített, a legnagyobb szerencsétlenségbe döntheti a vadászt: a sróf eltörhet (gyakori eset!), kiszakadhat (ha a fej alatt gyenge és spirális fordulatai nem eléggé mélyek)

és végre kihullhat lövés közben (ha igen megtárgult). Én nem egy vadászt láttam, kinek az ily záró kulcs — lövés közben kicsapódván — ujjá végét levágta! Láttam oly esetet, midőn az ily záró-szerkezet szerteszéjjel repült s a patron az illető lövő arcában robbant szét, — de hallottam oly esetről is, midőn ama kritikus csavar elpattanásának a lövő szemevilága adta meg az árát! — Minél szorosabban záródik s ennél fogva minél nagyobb erőfeszítést igényel az ily zár, annál veszedelmesebb; mert annál inkább ki van téve az összetartó csavar az elpattanásnak, vagy repedésnek, mely utóbbi esetben a lövés pillanatában áll be a kellemetlen, sőt veszedelmes meglepetés. — Legbiztosabb, legerősebb s egyben legkényelmesebb fegyverzáró a *kakasokközti kulcs* és a némileg már elavult francia *hosszú-kulcsos* rendszer. Az előbbinek záró-fogai, helyesebben nyelvecskéi, önálló mozgásuak, nem kapcsolatosak valami rögzítő csavarral s mozgásukat a fegyver lecsukásakor semmi sem korlátozhatja; ha pedig esetleg a helyes működést megtagadná, akkor a fegyvert se lehet becsukni mindaddig, míg a nyelvecskéi a csókampó rovátkáiba bele nem eszannak. Tehát veszedelmesebbé sohasem válhatnak, ha még olyan robbanó erejű töltény használnak is a fegyverből. Szóval ha a kulcsot készakarva félre nem húzzuk, a zárónyelvecskéi kimozdulása szinte lehetetlen. — A *hosszú-kulcsos* zárórendszer ezt inkább kényelemben, mint czélszerűségben mulja felül. A mellett roppant könnyen lehet vele működni, ha gyors töltésre van szükség és nagyon erősen zár. Az elefánt-puskákat mind ilyen zárral szokták felszerelni, mert nem csak hogy nagy töltéseknek ellentáll, hanem még igen tartós is. *Ferencz Ferdinand* főherczegnek afrikai expedíciójára készített golyós és elefánt-puskáit *Novotny* mind ilyen zárral látta el és egyetlen egy sem lazult meg a felette erős használat daczára sem. *Miklós* orosz nagyherczeg fegyvereit is mind hasonló zárkulcsal szerkeszté a *Novotny-czég* és oly tartósak ezek is, hogy *Miklós* herczeg, aki tudvalevőleg kitünő vadász és fegyverszakértő, a jó munkáért *Novotny*-nak a legnagyobb elismerését nyilvánította. Ugyan, ez a rendszer az, mely a hivatásos vadászok előtt a legkedveltebb, nemcsak gyakorlatiassága, de egyszerűsége miatt is.

A sörétfojtásról. Nem szabad a szűkített csőveknél vékony (kártya) sörétfojtást használni! Laza töltés mellett a vékony fojtás a sörét közé szokott keveredni s csóki-hólyagzást okozhat, vagy a csóke-t rongálhatja meg, mely két eset nem tartozik a ritkaságok közé. Legezészerűbb a sörétre 2,5—3 mm. vastag szőrből való, puha és kissé fagyúzott fojtást alkalmazni. A cső végén levő szűkítés beolajozása elősegíti a tömör seréttérítést.

Lakatos K.

A fumei galamblovészetekről. Folyó hó 12, 13 és 14-én folytak le a kies magyar tengerparton, a kilátásba helyezett Nizza-Abbazia automobil verseny (mely azonban elmaradt) alkalmából megjelent idegen vendégek tiszteletére, Gyapay Nándor, a b.-füredi galamblovő egyesület titkárnak közbejöttével rendezett galamblovészetek, melynek létrehozásában a fő érdem *Szapáryt*, Fiume tapintatos és gavallér kormányzóját illeti, ki egy pompás díjjal is járult a versenyek érdekesítéséhez. Az eredmény a magyar galamblovőkre határozottan kedvező volt. A két első nap díjait ugyanis — egynek kivételével — ők vitték el. A kormányzó pompás I-ső díja is magyar gavallérnak jutott (grf. Draskovich Iván nyerte el); míg az Adria-Club nem kevésbé érdekes díja *Vigo* úrnak, egy olasz champion galamblovőnek az ügyességét jutalmazta. *Salm* herczeg díját grf. *Zichy K.*, a *hölgyek díját* grf. *Hunyady* s a *Wagon Lits-díjat* *Vojnich Oszkár* nyerte. A *Comité-díjat* szintén grf. *Draskovich I.* nyerte. A lovészetekre sok elsőrendű olasz galamblovőt vártak, de bizony azok nem érkeztek meg; mindamellett a lovészeteknek így is majdnem nemzetközi jelle-